

concrete bewijzen ingediend waaruit blijkt dat de kans om werk te vinden in Zwitserland veel groter was dan in Nederland.

4.9 De beroepsgrond dat Duitsland wel de export van de WW-uitkering verlengt en er sprake is van discriminatie, kan niet slagen. Zoals uit het arrest [naam] volgt, is iedere lidstaat bevoegd om binnen de door het recht van de Unie toegestane grenzen regels vast te stellen op grond waarvan verlenging van de exportperiode van de WW-uitkering tot maximaal zes maanden wordt toegestaan. Dat door de lidstaten verschillend invulling wordt gegeven aan deze bevoegdheid betekent niet dat er sprake is van een ongerechtvaardigd verschil in behandeling.

4.10 Uit 4.1 tot en met 4.9 volgt dat het hoger beroep niet slaagt en dat de aangevallen uitspraak zal worden bevestigd.

5. Appellant heeft verzocht om de door hem gemaakte kosten te vergoeden. Het Uvw heeft volgens appellant verzuimd om de ter zitting van de rechtbank van 23 april 2014 toegezegde reiskosten te vergoeden (met een maximum van € 500,=). Het Uvw heeft bij brief van 3 mei 2018 toegelicht dat na afloop van de zitting van 23 april 2014 overleg heeft plaatsgevonden over de proceskosten maar dat geen overeenstemming is bereikt en verwijst naar overweging 4.1 van de aangevallen uitspraak. Uit deze overweging blijkt dat appellant een oordeel wenste van de rechtbank over de proceskosten. De rechtbank heeft dat oordeel gegeven en het verzoek om proceskosten terecht afgewezen, omdat het beroep bij de aangevallen uitspraak ongegrond is verklaard. Omdat het hoger beroep niet slaagt bestaat er ook in hoger beroep geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Diversen

250

Centrale Raad van Beroep
16 mei 2018, nr. 16/1228 ZW,
ECLI:NL:CRVB:2018:1465
(Rottier, Van Dun, Dijt)
Noot E. van den Bogaard

Verzoek om herziening ZW-dagloon. Advies Klant Contact Centrum. Uitvoeringslasten. Aanzienlijk verschil in hoogte. Evident onredelijk.

[ZW art. 15; Awb art. 4:6]

Essentie: Het bestreden besluit is evident onredelijk voor zover daarbij het ZW-dagloon niet is herzien per 29 december 2014, maar pas per 24 maart 2015. Daarbij is ook in aanmerking genomen dat het UWV niet heeft onderbouwd waarom het uit een oogpunt van uitvoeringslasten bezwaarlijk zou zijn om het dagloon met ingang van die eerdere datum te herzien, terwijl het voor appellante om een aanzienlijk verschil in de hoogte van het dagloon gaat.

Samenvatting: Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is gebleken dat appellante vanaf het moment dat het besluit van 19 januari 2015 aan haar bekend was gemaakt, herhaaldelijk telefonisch contact met het UWV heeft opgenomen, omdat zij het vermoeden had dat het dagloon te laag was vastgesteld. Meer specifiek heeft appellante zowel in haar verzoek van 24 maart 2015, als in bezwaar, beroep en in hoger beroep aangevoerd dat zij op 24 februari 2015 heeft gesproken met een medewerker van het Klant Contact Centrum (KCC) van het UWV met het verzoek om uitleg van de berekening van haar dagloon, omdat deze ontbrak bij het besluit van 19 januari 2015. Appellante heeft toen het advies gekregen om schriftelijk de berekening van het dagloon op te vragen en daarbij een verzoek om herziening in te dienen. Daarbij is toegezegd dat het herzieningsverzoek met terugwerkende kracht zou worden gehonoreerd indien het dagloon onjuist zou zijn vastgesteld, aldus appellante. Het UWV heeft deze stelling van appellante niet betwist. Appellante heeft overeenkomstig het advies van het UWV gehandeld en bij brief van 24 maart 2015 het UWV om de onderliggende bereke-

ning van het dagloon verzocht en een herzieningsverzoek ingediend. Appellante heeft aangevoerd dat zij vanwege haar gezondheidssituatie niet in staat was om dit eerder te doen. Hierop heeft het UWV gereageerd bij brief van 31 maart 2015, waarin een berekening van het dagloon is gegeven. Pas toen was voor appellante inzichtelijk dat het dagloon inderdaad, zoals zij al vermoedde, te laag was vastgesteld. Vervolgens heeft appellante nogmaals gebeld met het KCC van het UWV en het advies gekregen om een bezwaarschrift in te dienen tegen het besluit van 19 januari 2015, wat appellante heeft gedaan. De bezwaartermijn was toen echter al verstreken en het bezwaar is wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk verklaard. Gelet op deze omstandigheden, waarbij appellante van meet af aan bij het UWV kenbaar heeft gemaakt dat zij vermoedde dat het dagloon te laag was vastgesteld en daarom een berekening van het dagloon wilde ontvangen en waarbij zij door het UWV is geadviseerd om een verzoek om herziening van het dagloon in te dienen, welk verzoek volgens het UWV met terugwerkende kracht zou worden gehonoreerd, wordt in dit geval geoordeeld dat het bestreden besluit evident onredelijk is voor zover daarbij het ZW-dagloon niet is herzien per 29 december 2014, maar pas per 24 maart 2015. Daarbij is ook in aanmerking genomen dat het UWV niet heeft onderbouwd waarom het uit een oogpunt van uitvoeringslasten bezwaarlijk zou zijn om het dagloon met ingang van die eerdere datum te herzien, terwijl het voor appellante om een aanzienlijk verschil in de hoogte van het dagloon gaat.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de Rechtbank Den Haag van 5 januari 2016, nr. 15/6606 (hierna: aangevallen uitspraak), tussen:

[appellante], te [woonplaats],

en

de Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekering (hierna: Uwv),

en

[naam NV], te [vestigingsplaats] (hierna: werkgeefster).

Procesverloop

Namens appellante heeft mr. J.M. Tason Avila, advocaat, hoger beroep ingesteld.

Het Uwv heeft een verweerschrift ingediend.

Werkgeefster heeft zich als partij gesteld.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 22 februari 2018. Appellante is verschenen, bijgestaan door mr. Tason Avila. Het Uwv heeft zich laten vertegenwoordigen door T. van der Weert. Werkgeefster heeft zich met bericht niet laten vertegenwoordigen.

Appellante heeft ter zitting nadere stukken overgelegd.

Overwegingen

1.1 Appellante was vanaf 18 augustus 2014 werkzaam als verkoopmedewerker bij KPN, eerst via StudentenWerk en per 6 oktober 2014 via werkgeefster. Op 24 oktober 2014 heeft appellante zich ziek gemeld. Het dienstverband van appellante is per 29 december 2014 beëindigd.

1.2 Bij besluit van 19 januari 2015 heeft het Uwv appellante per 29 december 2014 in aanmerking gebracht voor een uitkering op grond van de Ziekwet (ZW). Daarbij is het dagloon vastgesteld op € 16,97. Omdat appellante tegen dit besluit te laat bezwaar had gemaakt is het in rechte onaanvaardbaar geworden.

1.3 Bij brief van 24 maart 2015 heeft appellante het Uwv verzocht om de onderliggende berekening van het dagloon voor de ZW-uitkering (ZW-dagloon) aan haar toe te sturen. Daarnaast heeft zij verzocht om herziening van het dagloon. Bij brief van 31 maart 2015 heeft het Uwv appellante de berekening van het dagloon toegestuurd.

1.4 Bij brief van 14 mei 2015 heeft appellante nogmaals om herziening van het ZW-dagloon verzocht. Appellante heeft daartoe gesteld dat zij gemiddeld ongeveer € 240,= per week verdiende, dat zij vanaf 18 augustus 2014 steeds dezelfde werkzaamheden heeft gedaan en in feite een ononderbroken dienstverband heeft gehad.

1.5 Bij besluit van 9 juni 2015 heeft het Uwv dit verzoek afgewezen, in die zin dat het ZW-dagloon per 29 december 2014, berekend op basis van de verdiensten van appellante bij werkgeefster, ongewijzigd is vastgesteld op € 16,97. Appellante heeft hiertegen bezwaar gemaakt.

1.6 Bij beslissing op bezwaar van 31 juli 2015 (bestreden besluit) heeft het Uwv het bezwaar van appellante tegen het besluit van 9 juni 2015 gegrond verklaard, in die zin dat het dagloon per 24 maart 2015 is verhoogd naar € 49,40. Daartoe heeft het Uwv gesteld dat het dienstverband van appellante als een doorlopend dienstverband moet worden beschouwd, zodat het dagloon moet worden berekend over een andere referentieperiode

dan aanvankelijk in aanmerking is genomen, wat leidt tot een hoger dagloon. Omdat volgens het Uwv geen sprake is van nieuwe feiten of veranderde omstandigheden, heeft het Uwv het dagloon niet herzien per 29 december 2014, maar per de datum van het eerste herzieningsverzoek.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard. Hiertoe heeft de rechtbank overwogen dat appellante, die met haar aanvraag heeft beoogd dat wordt teruggekomen van het besluit van 19 januari 2015, op grond van artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) gehouden is nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden aan te dragen. Daarvan is naar het oordeel van de rechtbank niet gebleken. Het feit dat appellante heeft verzuimd om tijdig bezwaar te maken tegen het besluit van 19 januari 2015, omdat voor haar onduidelijk was dat de hoogte van het dagloon onjuist was berekend, komt voor haar rekening en risico en kan niet als een nieuw gebleken feit of veranderde omstandigheid als bedoeld in artikel 4:6 van de Awb worden aangemerkt. Gelet hierop heeft het Uwv terecht het ZW-dagloon herzien per 24 maart 2015 en niet per 29 december 2014, aldus de rechtbank.

3.1 Appellante heeft in hoger beroep aangevoerd dat de onduidelijkheid over de hoogte van het dagloon, veroorzaakt doordat in het besluit van 19 januari 2015 geen berekening was gegeven, niet voor haar rekening hoort te komen. Het Uwv kon haar telefonisch geen uitleg over het dagloon geven en heeft geadviseerd om een verzoek om herziening in te dienen. Volgens appellante moet de brief van het Uwv van 31 maart 2015 met de berekening van het dagloon als nieuw feit worden aangemerkt, aangezien de berekening van het dagloon voor haar niet eerder bekend was.

3.2 Het Uwv heeft bevestiging van de aangevallen uitspraak bepleit.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1 De hoogte van het alsnog per 24 maart 2015 vastgestelde dagloon wordt door appellante niet betwist. In hoger beroep ligt uitsluitend ter beoordeling voor of het Uwv het verzoek van appellante om het ZW-dagloon per 29 december 2014 te herzien, terecht heeft afgewezen.

4.2 Het Uwv heeft op het verzoek van appellante om het ZW-dagloon per 29 december 2014 te herzien, beslist met overeenkomstige toepassing van artikel 4:6, tweede lid, van de Awb. Dit betekent dat de bestuursrechter aan de hand van de

aangevoerde beroepsgronden toetst of het bestuursorgaan zich terecht, zorgvuldig voorbereid en deugdelijk gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat er geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn. Als het bestreden besluit die toets doorstaat, kan de bestuursrechter niettemin aan de hand van wat de rechtszoekende heeft aangevoerd tot het oordeel komen dat het bestreden besluit evident onredelijk is (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Raad van 27 december 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:5115).

4.3 Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden verstaan feiten of omstandigheden die ná het eerdere besluit zijn voorgevallen, dan wel feiten of omstandigheden die weliswaar vóór het eerdere besluit zijn voorgevallen, maar die niet vóór dat besluit konden worden aangevoerd. Nieuw gebleken feiten zijn ook bewijsstukken van al eerder gestelde feiten of omstandigheden, als deze bewijsstukken niet eerder konden worden overgelegd.

4.4 De brief van het Uwv van 31 maart 2015 kan niet worden aangemerkt als een nieuw gebleken feit. De brief bevat weliswaar de niet eerder aan appellante bekendgemaakte berekening van het dagloon, maar de hoogte van het dagloon is ongewijzigd gebleven. Gelet hierop is het standpunt van het Uwv dat appellante aan haar verzoek geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden ten grondslag heeft gelegd, juist. Dit kan de afwijzing van het verzoek om met terugwerkende kracht terug te komen van het besluit van 19 januari 2015 in beginsel dragen.

4.5.1 Ter beoordeling ligt dan nog voor of wat appellante heeft aangevoerd, aanleiding geeft voor het oordeel dat het bestreden besluit evident onredelijk is. In dit verband wordt het volgende in aanmerking genomen. Uit de stukken en het verhandelde ter zitting is gebleken dat appellante vanaf het moment dat het besluit van 19 januari 2015 aan haar bekend was gemaakt, herhaaldelijk telefonisch contact met het Uwv heeft opgenomen, omdat zij het vermoeden had dat het dagloon te laag was vastgesteld. Meer specifiek heeft appellante zowel in haar verzoek van 24 maart 2015, als in bezwaar, beroep en in hoger beroep aangevoerd dat zij op 24 februari 2015 heeft gesproken met een medewerker van het Klant Contact Centrum (KCC) van het Uwv met het verzoek om uitleg van de berekening van haar dagloon, omdat deze ontbrak bij het besluit van 19 januari 2015. Appellante heeft toen het advies

gekregen om schriftelijk de berekening van het dagloon op te vragen en daarbij een verzoek om herziening in te dienen. Daarbij is toegezegd dat het herzieningsverzoek met terugwerkende kracht zou worden gehonoreerd indien het dagloon onjuist zou zijn vastgesteld, aldus appellante. Het Uvw heeft deze stelling van appellante niet betwist. Appellante heeft overeenkomstig het advies van het Uvw gehandeld en bij brief van 24 maart 2015 het Uvw om de onderliggende berekening van het dagloon verzoekt en een herzieningsverzoek ingediend. Appellante heeft aangevoerd dat zij vanwege haar gezondheidssituatie niet in staat was om dit eerder te doen. Hierop heeft het Uvw gereageerd bij brief van 31 maart 2015, waarin een berekening van het dagloon is gegeven. Pas toen was voor appellante inzichtelijk dat het dagloon inderdaad, zoals zij al vermoedde, te laag was vastgesteld. Vervolgens heeft appellante nogmaals gebeld met het KCC van het Uvw en het advies gekregen om een bezwaarschrift in te dienen tegen het besluit van 19 januari 2015, wat appellante heeft gedaan. De bezwaartermijn was toen echter al verstreken en het bezwaar is wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk verklaard.

4.5.2 Gelet op deze omstandigheden, waarbij appellante van meet af aan bij het Uvw kenbaar heeft gemaakt dat zij vermoedde dat het dagloon te laag was vastgesteld en daarom een berekening van het dagloon wilde ontvangen en waarbij zij door het Uvw is geadviseerd om een verzoek om herziening van het dagloon in te dienen, welk verzoek volgens het Uvw met terugwerkende kracht zou worden gehonoreerd, wordt in dit geval geoordeeld dat het bestreden besluit evident onredelijk is voor zover daarbij het ZW-dagloon niet is herzien per 29 december 2014, maar pas per 24 maart 2015. Daarbij is ook in aanmerking genomen dat het Uvw niet heeft onderbouwd waarom het uit een oogpunt van uitvoeringslasten bezwaarlijk zou zijn om het dagloon met ingang van die eerdere datum te herzien, terwijl het voor appellante om een aanzienlijk verschil in de hoogte van het dagloon gaat.

4.6 Uit wat is overwogen in 4.5.1 en 4.5.2 volgt dat het hoger beroep slaagt. De aangevallen uitspraak zal worden vernietigd, evenals het bestreden besluit. De Raad zal onder toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Awb zelf voorzien en bepalen dat het ZW-dagloon alsnog per 29 december 2014 wordt vastgesteld op € 49,40 bruto.

5. Er is aanleiding het Uvw te veroordelen in de proceskosten van appellante in beroep en in hoger beroep. Deze worden begroot op € 1002,= aan kosten van rechtsbijstand in hoger beroep, op € 7,= aan reiskosten in beroep en op € 11,= aan reiskosten in hoger beroep, in totaal € 1020,=.

Beslissing

De Centrale Raad van Beroep

- vernietigt de aangevallen uitspraak;
- verklaart het beroep tegen het besluit van 31 juli 2015 gegrond en vernietigt dat besluit;
- herroep het besluit van 9 juni 2015 en stelt het dagloon voor de ZW-uitkering per 29 december 2014 vast op € 49,40 bruto;
- bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van het besluit van 31 juli 2015;
- veroordeelt het Uvw in de proceskosten van appellante tot een bedrag van € 1020,=;
- bepaalt dat het Uvw aan appellante het in beroep en in hoger beroep betaalde griffierecht van in totaal € 169,= vergoedt.

NOOT

1. De hier gepubliceerde uitspraak bevat een aantal interessante elementen die een rol kunnen spelen bij de beantwoording van de vraag of een weigering om terug te komen op een in rechte onaantastbaar besluit evident onredelijk is. Deze elementen zijn: de *adviezen van het callcenter* van het bestuursorgaan, de *uitvoeringslasten* die aan het herzien van het eerdere besluit zijn verbonden en het *financiële belang* dat voor de betrokkene op het spel staat.

2. Wat zijn de feiten in deze zaak? Appellante is werkzaam geweest als verkoopmedewerker bij KPN, eerst (vanaf 18 augustus 2014) via een uitzendbureau en later (vanaf 6 oktober 2014) in dienst van KPN zelf. Kort na haar indiensttreding (op 24 oktober 2014) bij KPN wordt zij ziek. Op 29 december 2014 gaat zij ziek uit dienst en bij besluit van 19 januari 2015 kent het Uvw haar per 29 december 2014 een ZW-uitkering toe. Die ZW-uitkering is gebaseerd op een dagloon van € 16,97. In het toekenningsbesluit wordt niet toegelicht hoe dit dagloon is berekend.

Omdat appellante vermoedt dat het dagloon alleen is gebaseerd op haar verdiensten tijdens het dienstverband met KPN van 6 oktober tot en met 29 december 2014 en dat haar verdiensten

via het uitzendbureau van 18 augustus tot en met 5 oktober 2014 daarin niet zijn meegenomen, belt zij op 24 februari 2015 met het callcenter van het UWV, het Klant Contact Centrum (KCC). Een KCC-medewerker adviseert haar om de berekening van het dagloon schriftelijk op te vragen en daarbij tevens te verzoeken om herziening van dat dagloon. De KCC-medewerker zegt daarbij toe dat het herzieningsverzoek met terugwerkende kracht zal worden gehonoreerd, als het dagloon inderdaad onjuist blijkt te zijn. Bij brief van 24 maart 2015 schrijft appellante het UWV en bij brief van 31 maart 2015 stuurt het UWV haar de dagloonberekening toe. Op het verzoek om herziening bevat deze brief geen reactie.

Naar aanleiding van deze brief neemt appellante nogmaals contact op met het KCC (de uitspraak vermeldt niet op welke datum zij dat heeft gedaan). Dit keer adviseert een KCC-medewerker (naar ik aanneem een ander dan die zij op 24 februari 2015 heeft gesproken, dit blijkt helaas niet uit de uitspraak) haar om een bezwaarschrift in te dienen tegen het besluit van 19 januari 2015. Appellante volgt dat advies, maar zoals viel te verwachten, wordt haar bezwaar niet-ontvankelijk verklaard, omdat dit te laat is ingediend.

Bij brief van 14 mei 2015 verzoekt appellant nogmaals om herziening van het dagloon, waarbij zij erop wijst dat zij vanaf 18 augustus 2014 eigenlijk een ononderbroken dienstverband heeft gehad.

Bij besluit van 9 juni 2015 herziet het UWV het dagloon in die zin dat dit per 24 maart 2015 (datum eerste herzieningsverzoek) wordt verhoogd tot € 49,40. Herziening met terugwerkende kracht tot en met 29 december 2014 weigert het UWV, omdat geen sprake is van nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden.

3. Eerst een opmerking over de verschillende toelichtingen die het UWV geeft bij de vaststelling van het dagloon. In beschikkingen tot toekenning van een *loongerelateerde WGA-uitkering* (op grond van de WIA) wordt standaard uitgelegd hoe en op grond van welke gegevens het dagloon is berekend. Daarbij wordt zowel de periode waarover het loon wordt meegerekend als de hoogte van het over die periode door de werkgever aangegeven loon in maat en getal gespecificeerd: per werkgever wordt zowel de begin- en einddatum van de meegetelde periode

genoemd als het bedrag van het aangegeven loon. Bij beschikkingen tot toekenning van een *ZW-uitkering* echter wordt volstaan met een verwijzing naar een bijlage waarin in algemene bewoordingen wordt weergegeven hoe het ZW-dagloon wordt berekend. Een specificatie in maat en getal zoals in WIA-beschikkingen wordt gegeven, ontbreekt in ZW-beschikkingen. Als het UWV in ZW-beschikkingen het dagloon op dezelfde manier zou toelichten als in WIA-beschikkingen, was het waarschijnlijk nooit tot deze procedure gekomen, omdat dan direct duidelijk zou zijn geweest dat het dagloon was gebaseerd op alleen het loon van KPN en dat het via het uitzendbureau ontvangen loon daarin niet was meegenomen.

Het zou goed zijn als deze uitspraak voor het UWV aanleiding is om de opzet van de ZW-beschikkingen aan te passen en te schoeien op dezelfde leest als de WIA-beschikkingen en daarin de volledige dagloonberekening op te nemen.

4. Terug naar de uitspraak. In het feitenrelaas vallen twee dingen op: ten eerste dat het eerste contact met het KCC plaatsvindt op een moment dat de *bezwaartermijn nog niet is verstreken* en ten tweede dat het KCC *tweemaal* een *onjuist* advies geeft.

De bezwaartermijn van het besluit van 19 januari 2015 loopt tot en met 2 maart 2015. Het eerste contact met het KCC vindt plaats op 24 februari 2015. Maar in plaats van appellante te adviseren om een bezwaarschrift in te dienen en haar erop te wijzen dat zij dat uiterlijk op 2 maart 2015 moet doen, adviseert het KCC haar om een herzieningsverzoek te doen. Pas in het tweede contact, ruim na het verstrijken van de bezwaartermijn, adviseert het KCC haar om een bezwaarschrift in te dienen.

Als alleen al in deze zaak twee van dit soort kardinale missers zijn te zien, dan vraag ik mij af in hoeveel gevallen het KCC nog meer onjuiste adviezen geeft en in hoeveel gevallen verzerken daardoor van een hun ten dienste staand rechtsmiddel worden afgehouden. Het zou goed zijn als hier eens onderzoek naar wordt gedaan, bijvoorbeeld door de Inspectie SZW of de Nationale ombudsman. Maar het zou ook een mooi onderwerp zijn voor een afstudeerscriptie: 'De (on)juistheid van door het callcenter van een bestuursorgaan gegeven adviezen'.

Weer terug naar de uitspraak: de vraag is hoe deze – evidente – missers van het KCC nu moeten worden geduid?

5. *Advies en rechtens te honoreren toezegging of afhouden van rechtsmiddel?* Blijkens r.o. 4.5.2 leidt het advies van het KCC om een verzoek om herziening in te dienen en de daarbij gedane toezegging dat verzoek met terugwerkende kracht te honoreren, gecombineerd met het gegeven dat appellante van meet af aan heeft kenbaar gemaakt dat het dagloon te laag was, ertoe dat de weigering van terugwerkende kracht evident onredelijk is.

Het is verleidelijk om daaruit te concluderen dat de CRvB bestuursorganen thans meer dan voorheen gebonden zal achten aan door medewerkers van hun eigen callcenter gedane toezeggingen. Dat zou ook mooi aansluiten bij de VAR-preadviezen van 2018 (L.J.A. Damen, C.N.J. Kortmann & R.F.B. van Zutphen, *Vertrouwen in de overheid* (VAR-reeks 160), Den Haag: Boom Juridisch 2018). Maar ik neem aan dat als de CRvB op dit punt echt een koerswijziging had willen maken, dat wel met zoveel woorden in de uitspraak zou hebben gestaan.

Bovendien is de door het KCC gedane toezegging ook niet waar in deze zaak de pijn zit. De pijn zit in het feit dat toen appellante voor het eerst belde, de *bezwaartermijn nog niet was verstreken* en dat het KCC haar daar niet op heeft gewezen. Daarmee heeft het KCC – en het UWV als het voor het KCC verantwoordelijke bestuursorgaan – appellante afgehouden van het voor haar aangewezen rechtsmiddel. Dat is aanzienlijk ernstiger dan het niet nakomen van een toezegging. Ik vind het jammer dat de CRvB de vinger niet op deze zere plek heeft gelegd.

6. *Uitvoeringslasten en financiële belang.* In r.o. 4.5.2 overweegt de CRvB dat ook de (geringe) uitvoeringslasten voor het UWV en het aanzienlijke verschil in de hoogte van het dagloon een rol hebben gespeeld bij het oordeel dat de weigering van terugwerkende kracht evident onredelijk is. Dat impliceert een *belangenafweging*: het belang van het niet nodeloos belasten van de uitvoering tegenover het belang van de betrokkene om datgene te ontvangen waarop hij rechtens aanspraak heeft. In dit geval gaat het om een betrekkelijk korte periode van drie maanden (29 december 2014 tot 24 maart 2015), waarover het correcte dagloon al is berekend (want vanaf 24 maart 2015 toegepast) en waar-

over de nabetaling met enkele muisklikken uit de computer rolt, tegenover een financieel belang voor appellante van ongeveer € 2000,= bruto.

Met deze belangenafweging geeft de CRvB een nadere invulling van het 'evident onredelijk' criterium uit zijn uitspraak van 20 december 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:4872, «USZ» 2017/93, m.nt. E. van den Bogaard en de uitspraak van de ABRvS van 23 november 2016, ECLI:NL:RVS:2016:3131, «USZ» 2017/91, dat bovendien het 'kan'-karakter van art. 4:6 Awb benadrukt: als een bestuursorgaan gebruik wil maken van zijn bevoegdheid om een verzoek om terug te komen op een in rechte onaantastbaar besluit af te wijzen met verwijzing naar het oorspronkelijke besluit, kan hij niet volstaan met de enkele vaststelling dat er geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn, maar dient hij ook – in het kader van de vraag of een dergelijke afwijzing evident onredelijk zou zijn – het financieel belang van de betrokkene in ogenschouw te nemen en af te wegen tegen de (extra) belasting die het terugkomen op het oorspronkelijk besluit zou meebrengen voor zijn organisatie. Daarmee lijkt de CRvB het in zijn uitspraak van 20 december 2016 verwoorde uitgangspunt dat als het bestuursorgaan zich terecht op het standpunt stelt dat er geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden zijn, dat de afwijzing van het verzoek om terug te komen in beginsel kan dragen, te relativeren. Immers, in de uitspraak van 20 december 2016 is het de *rechter* die aan de hand van wat de rechtzoekende heeft aangevoerd, tot het oordeel kan komen dat de weigering om terug te komen evident onredelijk is. De belangenafweging die volgt uit de hier besproken uitspraak, moet door het *bestuursorgaan* worden gemaakt.

7. (*Evidente*) *onjuistheid oorspronkelijke besluit*. Wat de CRvB helaas niet als element benoemt, is dat vaststaat dat het oorspronkelijke besluit *onjuist* is. Gegeven de correctie van het dagloon per 23 maart 2015, is de vaststelling van het dagloon per 29 december 2014 zelfs *evident* onjuist.

Betekent dit dat de (on)juistheid van het oorspronkelijke besluit geen rol speelt bij de beoordeling van de vraag of de weigering om daarvan terug te komen evident onredelijk is? Zeker niet. In CRvB 22 maart 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:859, leidde het oordeel dat

het oorspronkelijke besluit juist is, er zowel toe dat het UWV daarop niet behoefde terug te komen als dat die weigering om terug te komen niet evident onredelijk was. Da's logisch: het handhaven van een juist besluit is nu eenmaal per definitie wel redelijk.

Het lijkt er echter op dat de CRvB (nog?) niet de stap wil zetten om de evidente onredelijkheid van de weigering om op een besluit terug te komen, met zoveel woorden te baseren op de onjuistheid van dat oorspronkelijke besluit, zelfs niet als die onjuistheid evident is, zoals in de hier besproken uitspraak. De CRvB lijkt er de voorkeur aan te geven om de weigering om terug te komen op een (evident) onjuist besluit te benaderen langs de weg van art. 4:84 Awb (afwijken van beleidsregels). Zie bijvoorbeeld CRvB 3 maart 2017, ECLI:NL:CRVB:2017:881, «USZ» 2017/187, m.nt. E. van den Bogaard, en CRvB 23 augustus 2017, ECLI:NL:CRVB:2017:2900, «USZ» 2017/381, m.nt. E. van den Bogaard, waarin het beleid wel maar de toepassing daarvan niet door de beugel kon, en CRvB 31 januari 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:363, «USZ» 2018/111, waarin het beleid onaanvaardbaar werd geoordeeld. In al deze zaken stond vast dat het oorspronkelijke besluit onjuist was.

Zoals ik heb betoogd in punt 11 van mijn noot onder CRvB 20 december 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:4872, «USZ» 2017/93, is het een kwestie van rechtsstatelijkheid dat de overheid geen besluiten handhaaft waarvan vaststaat dat zij (inhoudelijk) onjuist zijn. Dat geldt temeer als er geen belangen van derden in het spel zijn, zoals bij socialezekerheidsuitkeringen veelal het geval is. Da's ook logisch: het handhaven van een onjuist besluit is onredelijk. En hoe evidenter die onjuistheid is, des te evidenter de onredelijkheid daarvan.

E. van den Bogaard,

Ed van den Bogaard is advocaat bij Westhoff Advocaten te Amsterdam en bestuurslid van de Specialisatievereniging Sociaal Zekerheidsrechtadvocaten SSZ

251

Centrale Raad van Beroep
5 juni 2018, nr. 15/1899 WWB e.v.,
ECLI:NL:CRVB:2018:1755
(Van Straalen, Hink, Schoneveld)
Noot M.W. Venderbos

Kosten bezwaar. Geen vergoeding bij ten onrechte afronding boete.

[Awb art. 7:15 lid 2]

Essentie: Bij een ten onrechte, op grond van gewijzigde regelgeving, naar boven afgeronde boete, is er geen aanleiding voor vergoeding van de kosten van het bezwaar.

Samenvatting: Anders dan volgt uit eerdere rechtspraak (zoals de uitspraak van 23 januari 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:296) is de Raad nu van oordeel dat in het kader van een verzoek tot veroordeling in de kosten van bezwaar bij de herroeping van een boetebesluit uitsluitend in verband met de per 1 januari 2017 vervallen mogelijkheid tot afronding van een boete, de kosten van bezwaar niet voor rekening van het bestuursorgaan behoren te komen. Omdat een herroeping op grond van wijziging van de regelgeving niet is aan te merken als een herroeping wegens een aan het bestuursorgaan te wijten onrechtmatigheid, wordt niet voldaan aan de vereisten van art. 7:15 lid 2 Awb. Voor een vergoeding van de kosten van bezwaar bestaat dan ook geen aanleiding.

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraken van de Rechtbank Noord-Nederland van 13 februari 2015, nr. 14/4455 (hierna: aangevallen uitspraak 1), en van 6 november 2015, nr. 15/1958 (hierna: aangevallen uitspraak 2), tussen:

[appellant], te [woonplaats],
en

het college van burgemeester en wethouders van Groningen (hierna: college).

Procesverloop

Namens appellant heeft mr. F. Bakker, advocaat, hoger beroepen ingesteld.

Het college heeft verweerschriften ingediend.